

**ORQUESTRA
SIMFÒNICA
SEGLE XXI**

XVè. ENCONTRE

CONCERTS:

**6 D'ABRIL DE 2007, 22H
BIBLIOTECA JOAN TRIADÚ
VIC**

**7 D'ABRIL DE 2007, 22H
TEATRE MUNICIPAL DE
L'ATENEU
IGUALADA**

L'ORQUESTRA SIMFÒNICA S.XXI

Aquesta formació neix l'any 1999 amb l'objectiu que professionals i estudiants avançats del món de la música puguin ampliar i perfeccionar el seu repertori simfònic.

La forma metòdica i vivencial del treball orquestral que es fa, l'alt interès del repertori a treballar i el bon resultat dels concerts fan d'aquesta orquestra una plataforma ideal per a músics d'arreu del país i de fora (especialment País Valencià, Comunitat de Madrid, Alemanya i Escòcia) que vulguin obtenir un requeriment musical amb profunditat.

Una part essencial del projecte és una molt singular i fascinant metodologia de la seva programació principal: des dels seus començaments s'estan treballant i interpretant les simfonies de Beethoven en ordre cronològic. Això fa possible, no només anar coneixent la integral simfònica d'aquest compositor, sinó també aprofundir en la comprensió de la seva evolució com a compositor orquestral. L'any 2005 es va arribar a la 7a Simfonia i aquesta Pasqua s'ha arribat a la 8a Simfonia. Atès l'èxit i l'interès creat amb aquest sistema, es va començar a fer el mateix amb l'obra orquestral de Schumann (2a Simfonia a l'abril de 2004) i J. Brahms (2a Serenata a l'abril del 2003 i 3a Simfonia al juliol de 2006). Aquesta programació es complementa amb obres orquestrals i concerts amb solista del gran repertori clàssic i romàntic.

L'Orquestra Simfònica Segle XXI és també una plataforma ideal per a joves solistes del país (Lluís Rodríguez, Abigail Prat, Albert Mora, Carles Pertegaz, Benjamín Scherer, José Mor, Albert Jiménez i Pilar Valero) i altres solistes internacionals com Elizabeth Sombart, David Ascanio i Alexander Panizza.

L'organització central d'aquesta orquestra és principalment a càrrec dels propis músics juntament amb el suport de l'Escola/Conservatori d'Igualada i l'Escola de Música de Vic, als quals expressem el nostre agraïment.

En els propers tres anys l'orquestra vol completar el cicle Beethoven-Schumann-Brahms i culminar-lo el 2009 estrenant el futur Auditori de Vic amb la 9a Simfonia de Beethoven.

PROGRAMA

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 8 en Fa Major Op. 93

Allegro Vivace e con brio

Scherzo: Allegretto

Menuetto

Allegro Vivace

Johannes Brahms (1833-1897)

Concert per a piano i orquestra núm. 2
en Si bemoll Major. Op. 83

Allegro non troppo

Allegro appassionato

Andante

Allegretto grazioso

solista: **Alexander Panizza**

solo violoncel: Marçal Ayats

Orquestra Simfònica Segle XXI

Director: **Jordi Mora**

JORDI MORA, director

Neix a Barcelona i realitza els seus primers estudis musicals al Conservatori Superior de Música d'aquesta mateixa ciutat. A Alemanya es gradua a la Hochschule für Musik de Würzburg com a oboïsta, i es llicencia en Musicologia i Filosofia a la Universitat de Munic, amb una tesi sobre la instrumentació en l'obra simfònica de Beethoven. Estudia direcció orquestral i fenomenologia de la música amb Sergiu Celibidache, participant en nombroses classes magistrals i cursos de direcció a la Universitat de Mainz, a Munic amb la Münchner Philharmoniker, així com altres cursos a Trier, Londres, Stuttgart i París. Com a director convidat ha dirigit arreu d'Europa, als EUA, i a Sudamèrica, orquestres com l'Orquestra de la Ràdio i Televisió de Grècia, la Filarmònica de Minsk, l'OBC; l'Orquestra Simfònica de Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Simfònica de Castilla y León, la Simfònica de València, entre d'altres. Des de l'any 2003 és professor de Direcció d'Orquestra de l'ESMUC. Ha estat director titular de la Münchner Camerata, de l'Orquestra Simfònica del Vallès i de l'Orquestra Nacional de Grècia. Actualment és director de l'Orquestra Simfònica S.XXI i de la Bruckner Akademie Orchester a Munic, orquestra amb la que està realitzant la integral de l'obra simfònica d'aquest compositor.

ALEXANDER PANIZZA, piano

De pares argentins, Alexander Panizza nasqué el 1973 a Toronto, Canadà. Realitzà la seva formació musical en aquest mateix país, Argentina i Anglaterra. Entre els seus principals mestres hi figuren Roberto Caamaño, Irina Zaritskaya i Aldo Antognazzi. Després d'un aclamat debut al Teatro Ópera de Buenos Aires (1993) obtingué sis primers premis en importants certàmens: "Amigos del Arte" i "Pau Casals", de Rosario i el Concurs Internacional Homenatge a Alberto Williams, de Necochea, entre d'altres. Ha actuat en les principals sales argentines, en recitals i junt amb orquestres, incloses les interpretacions dels concerts per a piano núm. 2 de Rachmaninov i núm. 2 de Brahms amb l'Orquestra Filharmònica de Buenos Aires i la de Montevideo. Aquesta última obra també l'ha interpretada amb les orquestres simfòniques de Bahía Blanca, Rosario, Mar del Plata, Paraná i Exeter (Anglaterra).

Resident a París durant la temporada 1997-1998, la seva carrera s'estén al continent europeu. Obtingué el premi Esther Fisher 2000 en el Royal College of Music, on estudià entre 1999 i 2001. A la capital anglesa actuà per a diverses societats de concerts, entre elles la Beethoven Society of Europe i la ILAMS (Ibero and Latinamerican Music Society). El 2003 oferí un recital i una sèrie de classes magistrals als alumnes més avançats de la Lynn University of Music de Boca Raton (EEUU).

Amb presentacions a Atenes, Barcelona, Cambridge, Londres, París i Utrecht, Alexander Panizza és reconegut per crítics i músics com un dels pianistes argentins més brillants de la seva generació.

COMENTARIS AL PROGRAMA

Avui podrem gaudir de la interpretació de dues grans obres poc tocades: la primera perquè normalment es veu eclipsada per la popularitat de les altres simfonies de Beethoven i la segona per la gran dificultat que suposa.

Al contrari que moltes de les simfonies del geni de Bonn, la Vuitena normalment no sol rebre massa atenció. Beethoven la composà entre l'estiu i la tardor de 1812, quan tenia 42 anys. Tot i els difícils moments que estava passant el compositor a la seva vida aleshores (els quals incloïen la interferència en la vida amorosa del seu germà Johann), la simfonia sembla haver estat escrita sense tenir en compte aquests tràngols, en un humor més aviat alegre i distès. L'obra va ser estrenada el 27 de febrer de 1812, en un concert on es va interpretar juntament amb la setena simfonia, ja estrenada dos mesos abans, amb gran èxit. En aquests moments la sordesa de Beethoven s'estava incrementant i fins i tot es va arribar a dir que "l'orquestra ignorava els vastos gestos de Beethoven i seguia els moviments del concertino". Els crítics de seguida van fer notar que la vuitena simfonia no arribava a les altures que ho feia l'anterior en el sentit que no era massa diferent de la tradició clàssica. D'aquesta manera, indicaren la seva falta de sensibilitat i de coneixement al no adonar-se que la Vuitena tornava, per una banda, al Clàssic, però amb un llenguatge completament desconegut; en especial, el quart moviment. Quan l'alumne de Beethoven Carl Czerny li va preguntar per què la vuitena simfonia era menys popular que la Setena, el compositor li va contestar "perquè la Vuitena és molt millor".

El Concert per a piano i Orquestra núm. 2 de Johannes Brahms es distancia 22 anys del seu primer concert. Brahms n'inicià la composició el 1878 i la completà tres anys més tard; el 1881, mentre estava a Pressbaum, a les rodalies de Viena. Aquesta obra és considerada per molts pianistes i professors com una de les més difícils del repertori de piano. Aquest fet fa que una obra com aquesta sigui poc interpretada. Una de les característiques que la fa encara més singular és el nombre de moviments, quatre, respecte als tres de què sol constar un concert per a solista i orquestra convencional: Brahms afegí, després del primer moviment, un segon moviment ràpid. Això fa d'aquest concert un dels més llargs escrits i que s'assembli més a una simfonia amb solista. Quan el compositor va enviar una còpia de la partitura al seu amic violinista Theodore Billroth (a qui va dedicar els seus dos primers quartets de corda), ell el va descriure, potser irònicament, com «un petit concert de piano amb un petit scherzo». El mateix Brahms tendia a descriure d'aquesta forma la seva música, com es veu en una carta seva enviada a Elizabeth von Herzogenberg, on parlava del segon moviment com «un alegre scherzo» encara que duri uns 10 minuts i sigui més aviat dramàtic. L'obra fou estrenada a Budapest el 9 de novembre de 1881 amb el mateix compositor al piano. Al contrari que el seu primer concert, aquest fou molt ben rebut i Brahms el va interpretar nombroses vegades sota la batuta del seu amic Hans von Bülow.

AGRAÏMENTS:

Ajuntament de Vic

Ajuntament d'Igualada

Casino de Vic

Escola Municipal de Música de Vic

**Escola Municipal de Música
d'Igualada**

**ORQUESTRA
SIMFÒNICA
SEGLE XXI**

XVè. ENCONTRE

CONCERTS:

**6 D'ABRIL DE 2007, 22H
BIBLIOTECA JOAN TRIADÚ
VIC**

**7 D'ABRIL DE 2007, 22H
TEATRE MUNICIPAL DE
L'ATENEU
IGUALADA**